

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/104/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225881
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225881.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody vo výške 125,- Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 319,01 Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/317/2012 - 22 zo dňa 27. mája 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti žalovanej zaplatenie náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 319,01 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2, 3 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti, (t.j. od 01.06.2011), § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 veta druhá a § 17 ods. 1, 2, 3 zák.č. 514/2003 Z.z.. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní poverenia, resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvého stupňa zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti zamietnutím návrhu na vydanie poverenia na exekúciu po viac ako dvoch mesiacoch od podania žiadosti. Navrhovateľ sa domáhal náhrady skutočnej škody vo výške 125,- eur spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a v nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania. Navrhovateľ nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočných nákladov, ktoré mu vznikli za obdobie viac ako dvoch mesiacov. Nepredložil žiadne urgencie, ktoré boli súdu zaslané a dôkazy o vynaložení sumy 15,- eur na poštovné a telekomunikačné výdavky. V danom prípade nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinila povinná tým, že neplnila svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol toho názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva, ak by k priet'ahom došlo, a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch. V danom prípade však nezistil priet'ahy v exekučnom konaní. Lehota 15 dní neplatí v súvislosti s vysporiadaním sa so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade exekučných titulov akými sú notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky. Dôvodom ustanovenia tejto výnimky je potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu. Zákon teda neustanovuje súdu žiadnu lehotu, v ktorej by mal rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní je pre súd záväzná len pokiaľ ide o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V konečnom dôsledku bolo exekučné konanie zastavené z dôvodu,

že navrhovateľ si z dvoch možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán - rozhodcovský súd, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, čím sa vyhol súdnej kontrole o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorú v základnom sporovom konaní pri splnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúma súd ex offa. Poverenie na exekúciu nebolo vydané práve z dôvodu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na ktorý rozhodcovský súd neprihliadal a na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Preto súd prvého stupňa žalobu zamietol aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú. Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v

konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie z týchto dôvodov:

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, tento v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v návaznosti na ust. § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000,- eur, preto v zmysle ust. § 156 O.s.p. dňa 27.05.2013 verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote (dňa 30.04.2013) s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd rozhodoval vo veci preto podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom.

Postup podľa § 115a predstavuje výnimku zo zásady, že súd môže vykonať skutkové zistenia len tým z dôkazných prostriedkov, ktorými bol vykonaný dôkaz spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Skutkové zistenia súd preto robí z listín, ktoré predložili účastníci k návrhu, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich tieto nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu. Z tohto potom následne vyplýva, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. nemožno založiť na tom, že niektorý z účastníkov neunesol bremeno tvrdenia, alebo dôkazné bremeno.

Z obsahu exekučného spisu pripojeného k spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 05.03.2012 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp.zn. EX 834/12 v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnému Stanislavovi Holúbkovi pre vymoženie istiny vo výške 1.049,01 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 08450/11, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská, a.s. dňa 06.09.2011, ktorý sa stal právoplatným dňa 26.09.2011 a vykonateľným dňa 29.09.2011.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 26. júna 2012, ktoré bolo navrhovateľovi doručené dňa 02.07.2012, zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s tým, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 23.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2CoE/341/2012 - 23 zo dňa 11. októbra 2012. K zamietnutiu žiadosti po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia došlo zo strany exekučného súdu z dôvodu, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu priznával plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom. Exekučný súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorá má charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky s tým, že zároveň súd konštatoval, že za neprehliadnuteľnú nemôže neoznačiť tiež úroveň rozhodcovského rozsudku z hľadiska reflektovania rozhodcu na spotrebiteľské právo, kedy rozhodnutie rozhodcu sa javí ako zjavne formalistické preberajúce argumenty žalujúceho dodávateľa, kedy rozhodca akceptoval neprímeraný 80 % poplatok za poskytnutý úver, 0,25% denný úrok, ktorý

považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a neprimeranú sankciu. Tiež sa rozhodca nevysporiadal s vylúčením inštitútov zameraných na ochranu spotrebiteľa, čím porušil kogentné predpisy určené na ochranu spotrebiteľa. Svojim rozhodnutím preto rozhodcovský súd zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené, teda také, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu. Uznesením č.k. 61Er/588/2012 - 27 zo dňa 07.12.2012 Okresný súd Trenčín exekúciu zastavil.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že na základe žiadosti súdneho exekútora doručenej na Okresný súd Trenčín dňa 05.03.2012 rozhoduje Okresný súd Trenčín o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia uznesením zo dňa 26.06.2012, ktoré bolo účastníkom riadne doručené a nadobudlo právoplatnosť dňom 23.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2CoE/341/2012 - 23 zo dňa 11. októbra 2012.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 11.07.2012, pričom konanie začalo dňa 20.01.2012, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia a preto k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 173 dní.

Ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva na súd žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora dňa 05.03.2012 a nie v žalobe tvrdeného dňa 20.01.2012 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia dochádza uznesením, ktoré bolo vydané exekučným súdom dňa 26.06.2012 a nie navrhovateľom tvrdením vydaním rozhodnutia dňa 11.07.2012.

Zároveň však tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré sa preukázali ako zásadne odlišné. V takomto postupe súdu prvého stupňa videl v konečnom dôsledku odvolací súd upretie práva účastníka konania konať pre súdom, pretože ako vyplýva z vyššie uvedeného, základná premisa tvrdená v návrhu (nevydanie uznesenia v lehote 173 dní) sa ukázala ako nepravdivá. Ťažko tu potom možno konštatovať, že by sa malo jednať o zhodné tvrdenie účastníkov.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s konštatovaním súdu prvého stupňa, že zákon (Exekučný poriadok) nestanovuje žiadnu lehotu, v ktorej by súd mal rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Napriek tomu by navrhovateľovi mohla byť daná možnosť, aby odstránil zrejmé nezrovnalosti v podanom návrhu ohľadom jeho tvrdení týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a skutkovým stavom vyplývajúcim z obsahu exekučného spisu.

Zároveň mu musí byť umožnené predložiť dôkazy aj s náležitým poučením podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.. Ak navrhovateľ takúto možnosť nevyužije a bude aj naďalej argumentovať skutkovým stavom nezodpovedajúcim skutočnosti a zároveň nepredloží dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, až následne sa bude môcť súd prvého stupňa zaoberať prípadným unesením, či neunesením dôkazného bremena na strane navrhovateľa.

V tomto smere je preto čiastočne dôvodná odvolacia námietka zo strany navrhovateľa ohľadom vnútornej rozpornosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý v časti nároku týkajúceho sa náhrady nemajetkovej ujmy konštatoval, že v prejednávanej veci by stačilo i samotné konštatovanie porušenia práva, pretože aj pri takejto forme satisfakcie je nutné najprv konštatovať nesprávny úradný postup.

Ďalšia odvolacia námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca však dôvodná nie je. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. októbra 2012 pod sp.zn. 4NcC/142/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. Milina Janošková nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom

rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou, ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového, jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% sa nevzťahujú na prejednávaný prípad tak, ako bolo vyššie konštatované.

V konečnom dôsledku však za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentami a návrhmi a to aj s prihliadnutím na zachovanie princípu dvojinstančnosti súdneho konania.

Pokiaľ teda vychádzame z toho, že predpokladom zistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody alebo majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym postupom a vznikom škody s tým, že súd prvého stupňa sa z tohto pohľadu vecou vôbec nezaoberal, ako aj v návaznosti na procesný postup súdu prvého stupňa, ktorým bola odňatá možnosť účastníkov konať pred súdom, nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, len rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie   nie je prípustné .